

Mile Ostović: Nemojte dopustiti da vam život bude ravna linija

Svestrani producent, redatelj i vlasnik tvrtke za videoprodukciju, u 49. godini života upisao je studij filmskog oblikovanja te sada snima svoj prvi dugometražni film, dok istovremeno uspješno balansira poslovne i privatne obaveze

Objavio **Zinka Kocijan** - 26.10.2024 u 12:22

Nikad nije kasno učiniti nešto što vas usređuje – moto je koji savršeno opisuje životni put **Mile Ostovića**. Njegova je karijera puna preokreta, kreativnih izazova i hrabrih odluka. Ovaj svestrani 52-godišnjak uz to što je producent, redatelj i vlasnik tvrtke za videoprodukciju "Ivomi", ima životopis za koji bi "normalnim" ljudima trebalo nekoliko života.

Unatoč plodnoj karijeri nikada nije odustao od želje za učenjem i osobnim razvojem. Tako je 2021. godine, u 49. godini života, upisao **Filmsko, televizijsko i multimedijско oblikovanje na zagrebačkom Sveučilištu VERN'**. Pokazujući da je uz dovoljno volje i rada sve moguće Mile uspješno balansira studij s poslovnim i privatnim obavezama. Ovih dana snima **svoj prvi dugometražni film**, ispunjavajući jednu od svojih najvećih ambicija, dokazujući da strast i posvećenost uvijek vode do ostvarenja ciljeva.

Prvi koraci u glazbenoj industriji

Karijeru je počeo 90-ih godina i to u glazbenim vodama s **bendom Spen D.D.**, a menadžer im je bio **Zoran Škugor**. Uz glazbu se počeo baviti i režijom videospotova, a znanje je sakupljao metodom "pokušaja i pogrešaka". Da je u tome postao uspješan govori podatak da je do danas režirao više od 600 videospotova za različite izvođače – **Magazin, Nove Fosile, Maju Šuput, Jasmina Stavrosa, Leteći odred, Zlatka Pejakovića, Maju Blagdan**... Inače, u bazi ZAMP-a registrirano je nekoliko stotina dijela kojima je on autor glazbe.

Kad se "umorio" od glazbe krenuo je raditi dokumentarce, korporativne filmove, reklame... Redatelj je dokumentarnog filma "Hanžekovićev memorijal", a i koscenarist je

nikad emitirane serije "Ja Che Guevara". Bio je i glumac u telenovelama Ljubav u zaleđu (13 epizoda) i Zabranjena ljubav (1 epizoda).

U isto vrijeme, predan je obitelji i odgoju svoje četvero djece.

- **Kako ste započeli karijeru u glazbenoj industriji i kako je ona utjecala na vaš rad u produkciji i režiji videospotova?**

Moja je prva ljubav bila glazba i već sam s 18 godina snimio prvi album u studiju "Kod Truloga". Bila je to 1991. i tada je zaista bilo izuzetno uzbudljivo baviti se glazbom. Tijekom jutra sam snimao ja, a popodnevni termin imao je **Oliver Dragojević**. Prvi spot nam je, na moju ideju, snimio **Zoran Happ**, a uz glazbu sam se počeo baviti i režijom videospotova.

Ubrzo sam postao dijelom te industrije, a kako sam se bavio i producerskim poslom tako sam već tad morao razviti neke sposobnosti poput pronalaska novca za album, za spot, za sve što treba... To iskustvo mi je kasnije olakšalo ulazak u producerske vode. U našoj industriji, koja je skromna u smislu budžeta, obično radimo s iznosima od 10, 50 ili maksimalno 100 tisuća eura, pa je često potrebno da ista osoba preuzme odgovornost i za produkciju i za režiju. **Ta dva posla obično idu ruku pod ruku.**

Estrada je kruh sa sedam kora

- **Zašto ste se odlučili povući iz glazbenih voda?**

Jednostavno sam se umorio. Estrada je kruh sa sedam kora. Mi smo mala zemlja, a ako želiš ostati na vrhu moraš stalno izmišljati nešto novo. Tu je i jako puno koncerata i rada po noći, čestih putovanja. Zasitio sam se takvog života. Zadnje što sam radio je produciranje albuma **Paule Valić**. I onda sam u jednom momentu rekao – sad je dosta.

- **Vlasnik ste tvrtke "Ivomi" koja je poznata po brojnim uspješnim projektima. Nudite usluge podcasta, streaminga, snimanja, 3D... Zanimljivo je da tvrtka postoji više od 30 godina.**

Srećom, imam sjajne suradnike kao što su **Mirko Stojić** i **Adrian Jaklin**, koji su također producenti i pomažu mi s poslovnim dijelom. Iako sam se povukao iz svijeta glazbe jednim dijelom sam ostao u njemu jer sam nastavio snimati spotove.

No, onda sam, malo po malo, krenuo raditi neke ozbiljnije stvari – dokumentarce, korporativne filmove... Tu smo se profilirali i danas smo u vrhu što se tiče korporativnih filmova u Hrvatskoj. Napravili smo ih više od 50, a za neke smo dobili i nagrade. Radili smo za tvrtke poput Končara, Odašiljača i veza, Janafa, Ena Fruita, Pivac grupe, Metusa... Inače, tvrtku "Ivomi" su inicijalno osnovali moji roditelji, ali su mi je prepustili 1993. Vjerojatno je razlog što su željeli da imam i nekakvo službeno zaposlenje. (smijeh)

Seriya koja nije ugledala svjetlo dana

- **Bili ste i jedan od scenarista serije "Ja Che Guevara" od koje se puno očekivalo?**

Da, scenarij za 12 epizoda smo potpisali **Saša Podgorelec** i ja. Bila je to fikcija o zagrebačkom podzemlju devedesetih godina kada je u gradu vladao kaos i ratno stanje. Priča je pratila put petorice klinaca koji su "karijeru" počeli krađom kioska, a s vremenom su zavladao cijelim Zagrebom.

Snimanje serije je okupilo vrhunske glumce i suradnike, a radila ju je AVA produkcija **Romana Majetića** koja je u međuvremenu otišla u stečaj. Tako da serija, nažalost, nikad nije emitirana.

- **Odabir studija Filmskog, televizijskog i multimedijanskog oblikovanje na VERN'-u se čini kao logičan slijed, no što je prethodilo toj odluci?**

Zbog prirode posla moja se tvrtka često javljala na razne natječaje. No, onda bih uvijek morao tražiti producente ili redatelje da se potpišu pod neku moju ideju, jer ja **nisam imao odgovarajuću struku**. Naime, imao sam završenu srednju školu tj. nekadašnji Željeznički obrazovni centar. S vremenom mi je takav razvoj događaja "dojadio" pa me zaintrigiralo kad mi je jedan prijatelj spomenuo kako studira na VERN'-u, kako su predavanja zanimljiva, profesori odlični... Malo sam "proguglao" te vidio da je "postav" profesora vrhunski i to je bilo to. Odlučio sam [otići na prijemni](#).

Sa snimanja filma "Taxi ljubav"; foto Branko Brkljač i Karlo Golubić

Skeptična okolina

- **A kako je reagirala okolina?**

Imao sam podršku supruge iako mi je "davala" šest mjeseci, a većina prijatelja i poznanika niti mjesec dana (smijeh). Znali su da ja obično kad nešto nije po mom – odlazim.

- **Međutim, vi niste odustali već ste nakon uspješno završenog trogodišnjeg prijediplomskog studija upisali i diplomski, Filmsku i televizijsku režiju i produkciju, koji traje još dvije godine?**

Da, to sam ove jeseni upisao, a kad to završim, obećao sam profesoru **Ivanu Maloči** da ću kod njega doktorirati. On mi se smije, ali ću to učiniti.

Naime, širi krug ljudi to nije znao, ali ja sam u međuvremenu, 2017., doživio obraćenje. Tako da sam, kad sam sjeo u klupu fakulteta, to učinio ponizno i prepustio Gospodinu da me vodi. I kad npr. pišem seminare oni su uvijek tematski – vjerski, o očuvanju hrvatskog identiteta ili o ratu. Nisam bio u ratu, jer sam tada imao 18 godina te sam ga itekako osjetio. Mislim da našu zemlju treba voljeti, da mladi ne trebaju ići van granica u potrazi za srećom već da trebaju tu ostati, ali i da trebaju više raditi i biti ponosni na svoje naslijeđe. Meni je vjera sve i to mi je jako važno. Od kada sam to tako posložio život mi ide uzlaznom putanjom.

“Znam da ništa ne znam”

- **Kako je izgledao vaš početak na fakultetu?**

Na fakultet sam došao kao **finalni proizvod** i priznajem da sam imao stav da sve znam. Čak su me i neki profesori tako doživjeli. Međutim, **ubrzo sam shvatio da ne znam ništa**, prilagodio se i **počeo učiti** od početka.

- **Fakultetske obaveze ste jako ozbiljno shvatili?**

Dovoljno je reći da nisam izašao niti na jedan ispit već sam sve predmete kolokvirao. Također, i profesori na fakultetu su me prihvatili kao nekoga tko ima biznis i obitelj te su mi izlazili u susret koliko su mogli, naravno u razumnim granicama. A i ja sam davao koliko sam mogao. To je često značilo buđenje u 6 sati, učenje, kontinuirani trud, pisanje skripti za cijelu našu grupu...

- **Kako su vas prihvatile kolege na faksu?**

Kolege me doživljavaju dosta očinski, što je vjerojatno potencirano i mojim ponašanjem. Danas mladim ljudima nije lako jer je najbolja, ali i najgora, stvar koja im se mogla dogoditi **mobitel**. Sve im je dostupno, što nije uvijek dobro. I zato sam uvijek koristio priliku **poticati mlade kolege da završe fakultet, da se bore, da rade**, jer će se puno lakše probijati kroz život sa završenim fakultetom. Dajem im savjete i oni me slušaju, čini mi se.

Snimanje igranog filma “Taxi ljubav”

- **Koliko vam životno i profesionalno iskustvo pomaže u savladavanju gradiva na studiju?**

Vjerujem da mi je zbog toga bilo nešto lakše, ali opet i ja sam se morao dobro pripremati. Na kolokvije sam uvijek izlazio spreman, tako da nisam prošao samo na dva. **Mene bi bilo sram** stati ispred profesora, koji su isto godište kao ja, a da nisam spreman. To nije bila opcija.

Poštujem profesore i uvijek sam na njihovoj strani. Tako da sam često znao smirivati bunt kolega, koji se naravno ponekad znao pojaviti, te bi ih tada podsjetio da mi uvijek na ispitu možemo dobiti pitanja na koja nećemo znati odgovor. Vrlo jednostavno. I na kraju, ja sam s jedno pet, šest profesora postao jako, jako dobar prijatelj. Uostalom s nekima od njih radim i svoj film.

Sa snimanja filma "Taxi ljubav"; foto Branko Brkljač i Karlo Golubić

- **Možete li nam nešto reći o tom filmu?**

To je nešto što me najviše veseli i kad se toga sjetim oči mi se zasuze. Scenarij sam napisao ja i nastao je iz kratkog filma koji je bio vježba na fakultetu. Profesor Maloča mi je rekao: "Imaš remek djelo. Završi ga kao dugometražni film". I poslušao sam ga.

Film se zove "**Taxi ljubav**" i mi ga sami financiramo. Uz mene je koredatelj **Kristijan Milić**, a drago mi je da mogu reći da je direktor fotografije **Edib Ahmetašević**, koji je jedan od predavača na VERN'-u. U filmu glumi 14-15 velikih hrvatskih glumaca – **Ljubomir Kerekeš**, **Goran Grgić**, **Tarik Filipović**, **Kristijan Ugrina**, **Filip Juričić**, **Robert Kurbaša**, **Ana Vilenica**, **Anica Kovačević**... Glumi i glazbenik **Marko Lasić Nered**, koji se odlično snašao u ulozi vlasnika noćnog kluba, a manju ulogu ima i **Tony Cetinski**. Nadamo se da ćemo sa snimanjima biti gotovi do sredine prosinca.

- **Kako biste opisali film u jednoj rečenici?**

Ljubav, vjera, obraćenje i jedna otmica. To je to. To je cijeli film.

Izazovi povratka na fakultet

- **Je li vam bilo teško naučiti učiti?**

Naravno, **osjećao sam odbojnost** u početku. Npr. mene u početku nije zanimalo postavljanje rasvjete, jer bih prije fakulteta dolazio na set gdje su svi oko mene titrali i pitali me za mišljenje. Nisam možda baš nešto znao, ali sam imao ideje.

No, onda sam **krenuo učiti** i upijati znanje od profesora **Radoslava Pažamete** koji nam je predavao Filmsko i televizijsko snimanje ili od Ediba Ahmetaševića koji drži Oblikovanje svjetla. I sad, kad dođem na set, sam postavim rasvjetu u par minuta. **To je moj najveći ponos.**

Sjećam se i da smo profesor **Vinko Brešan**, koji nam drži nekoliko kolegija, na početku imali pomalo neobičan odnos. A onda mi je on rekao jednu stvar "Najvažnije je u scenu ući normalno, a iz nje izaći nenormalno". To sam zapamtio za cijeli život. I sad je cijeli moj film "Taxi ljubav" rađen na po toj liniji. **Zahvalan sam tim divnim ljudima** koji su me naučili stvarima o kojima ništa nisam znao.

- **Koji su bili najveći izazovi pri povratku na fakultet?**

Jedan od meni najvećih izazova bio je ući u svijet *gaminga* (op.a. igranja videoigara) za potrebe kolegija *Teorija i praksa videoigara* koje drži dr. sc. **Ilija Barišić**. Naime, zaista sam potpuno protiv igrice i vlastitoj djeci ih branim igrati. Zastrašuje me podatak da današnji klinci znaju igrati igrice 10 do 12 sati dnevno, da izgube cijelu noć na to... Da bih prošao taj predmet morao sam se "pomiriti" s tom temom i to mi nije bilo lako. Ali uspio sam i pronašao dosta sličnosti *gaminga* sa svijetom filma, osim naravno što izaziva ovisnost i kod starijih i kod mladih.

Lekcija iz neuspjeha

- **Možete li podijeliti s nama neki poseban trenutak studiranja?**

Svakako trenutak kad sam shvatio da sam **pao na kolokviju**. Krenuo sam se pitati zašto sam pao, koliko mi je falilo za prolaz, kako sam ja to dobio 1... Pa sam pomislio, baš mi je profesor mogao tih par bodova i oprostiti... Ali onda sam opet došao na ono da – **u životu dobiješ onoliko koliko možeš ponijeti.**

Postoji ona prispodoba u Bibliji o talentima. Gospodar prije polaska na put povjeri trojici slugu različite iznose bogatstva prema njihovim sposobnostima: prvome da pet talenata, drugome dva, a trećem jedan. Prva dvojica su svoje talente ulagala i udvostručila ih, dok je treći iz straha zakopao svoj talent i nije ostvario nikakav prinos. Gospodar je po povratku prvu dvojicu sluga nagradio zbog mudrosti i truda, a trećeg kaznio zbog lijenosti i neiskorištenog potencijala. Nadam se da sam ja jedan od one prve dvojice sluga. (smijeh)

- **Kako uspijevate sve to balansirati s obiteljskim obavezama?**

Uspijevam zato što **imam podršku obitelji**. Imam **djecu u dobi od 9 do 16 godina**, ali imam i **fenomenalnu suprugu** koja je veliki motivator. Ona je bivša sportašica koja je 10 godina bila državna prvakinja u bacanju koplja i posjeduje veliku disciplinu.

Tako mi i kod kuće imamo tu toplu roditeljsku disciplinu (smijeh), gdje sva djeca idu na engleski, tenis, nogomet, a svi su odlični učenici i imaju svoje obaveze. Gledamo da od

njih nešto napravimo, jer mislimo da će im tako biti lakše kad odrastu. Kako kaže moj duhovnik **Tomo Rukavina**, s kojim sam jako puno znao razgovarati o odgoju djece, "šišaj živicu dok je mala, jer kad grane narastu, morat ćeš uzeti motornu pilu".

Nikad nije kasno...

- **Imate li neki savjet za ljude koji razmišljaju o povratku na studij, a u srednjim su godinama?**

Nikad nije kasno učiniti nešto što će vas usrećiti. Nemojte dopustiti da vam život bude ravna linija. Što god radili u životu, uvijek se potrudite da **napravite još jedan korak više**. Divno je vidjeti ljude koji u svojim srednjim godinama još uvijek grizu i rade fantastične stvari. Uostalom, gledam i tu na fakultetu profesore koji su "stariji", a i dalje rade i uživaju u svom poslu, a i životu.

Završit ću s pričom o jednom didi o kojem sam napravio kratki film "Dida i muzej". Dida ima 91 godinu i živi u selu Žrnovo na otoku Korčuli. Tamo je sam napravio muzej koji je stvarao 40 godina. Kad sam ga pitao "Dida, što ćemo ove godine?" rekao mi je "A moramo napraviti nešto novo. Ne može biti kao lani".

#BrucošiUSrednjimGodinama br. 6

Naslovna fotografija **Hana Kocijan**; fotografije u galeriji i tekstu **Branko Brkljač** i **Karlo Golubić**

Projekt izrade serijala tekstova **Nikad nije kasno (Brucoši u srednjim godinama)**, autorice Zinke Kocijan, objavljen je uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz Programa za poticanje novinarske izvrsnosti za 2024. godinu.

Ako želite saznati još novosti iz svijeta poduzetništva, biznisa, financija i novih tehnologije prijavite se na naš tjedni newsletter!

